

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.) przyznał prawo do emerytury S. Ż. od dnia 24.10.2015 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Wysokość emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej ustalono poprzez podzielenie zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz zwaloryzowanej kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie wnioskodawcy przez dalsze średnie trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 79306,51 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 357999,73 zł, średnie dalsze trwanie życia wnioskodawcy wyniosło 211,40 miesięcy. Wyliczona miesięczna kwota emerytury zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 cytowanej wyżej ustawy emerytalnej, wyniosła 2068,62 zł brutto: $((...),51 + (...),73) / 211,40 = 2068,62$ zł. Za okresy nieudokumentowane wysokościami dochodów, tj. od 30.08.1968 r. do 17.10.1969 r., od 08.11.1971 r. do 31.12.1877 r., od 11.09.1982 r. do 23.09.1984 r., przyjęto minimalne wynagrodzenia pracowników.

Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że brak jest uzasadnienia do uwzględnienia dokumentów w postaci przedłożonych do wniosku o świadczenie kart wynagrodzeń za lata 1982 – 1984 jako wynagrodzenia zastępczego. Przeciwno dopuszczeniu takiej możliwości przemawia fakt, że pracownicy archiwów nie są przygotowani do merytorycznej oceny, którego pracownika zarobki powinny być przyjęte jako wynagrodzenie zastępcze. Do tego uprawniony jest wyłącznie pracodawca. (decyzja k. 36 – 37 akt ZUS)

W dniu 19 listopada 2015 r. S. Ż. odwołał się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego w Łodzi uznając ją za krzywdzącą i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzenia zastępczego zamiast minimalnego, w okresie pracy na budowie eksportowej w Libii. (odwołanie k. 2 - 4)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 5 – 6)

Na terminie rozprawy poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku w dniu 1 czerwca 2016 r. wnioskodawca poparł odwołanie oraz wniósł o przyznanie emerytury zgodnie z hipotetycznym wyliczeniem ZUS z dnia 29.04.2016 r. oświadczając, że go nie kwestionuje.

Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania i jednocześnie przyznał, że zastępcze wynagrodzenie mechanika wskazanego w sprawie może być uwzględnione jednakże bez składników uzależnionych od indywidualnej sytuacji danego pracownika. (protokół rozprawy z dnia 1 czerwca 2016 r. oświadczenie wnioskodawcy k. 13, oświadczenie pełnomocnika ZUS k. 13)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił co następuje:

Wnioskodawca S. Ż. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Ubezpieczony w okresie od 30.08.1968 r. do 09.01.1985 r. był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) w K. jako kierowca wózka, a ostatnio jako mechanik samochodowy. W okresie od 10.09.1982 r. do 09.01.1985 r. wnioskodawca przebywał u tego pracodawcy na urlopie bezpłatnym w celu świadczenia pracy za granicą. (świadcstwo pracy k. 15 akt kapitałowych ZUS, oświadczenie wnioskodawcy k. 13)

W okresie od 11.09.1982 r. do 23.09.1984 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na budowie eksportowej w Libii. (świadcstwo pracy k. 15 akt kapitałowych ZUS, zaświadczenie k. 17 akt kapitałowych ZUS)

W latach 1982 - 1984 wynagrodzenie pracownika zatrudnionego jako mechanika samochodowego w Fabryce (...) w K. składało się oprócz wynagrodzenia zasadniczego także z innych stałych składników wynagrodzenia takich jak: dodatek za pracę w szkodliwych warunkach, deputat węglowy, rekompensata pracownicza. (karty wynagrodzeń pracownika zatrudnionego na stanowisku mechanika samochodowego z lat 1982 – 1984 załączone do akt sprawy, pismo ZUS z dnia 29.04.2016 r. k. 11)

Wynagrodzenie wnioskodawcy w okresie zatrudnienia zagranicą kształtowałyby się następująco:

- od 11.09.1982 r. do 31.12.1982 r. – 29.228,00 zł;

- w 1983 r. – 90.479,00 zł;

- od 01.01.1984 r. do 23.09.1984 r. – 63.174,00 zł. (karty wynagrodzeń pracownika zatrudnionego na stanowisku mechanika samochodowego z lat 1982 – 1984 załączone do akt sprawy, pismo ZUS z dnia 29.04.2016 r. k. 11)

Decyzją z dnia 12 listopada 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wartość kapitału początkowego S. Ż.. Ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest od 1 stycznia 1980 r. do 31 grudnia 1989 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 56,76 %. Do ustalenia kapitału przyjęto okresy składkowe w ilości 24 lat, 11 miesięcy i 5 dni oraz okresy nieskładkowe w ilości 2 lat, 7 miesięcy i 12 dni. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 102719,32 zł. (decyzja k. 53 – 55 akt kapitałowych ZUS)

Decyzją z dnia 28 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalił wartość kapitału początkowego S. Ż. na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 109271,47 zł. (decyzja k. 66 akt kapitałowych ZUS)

W dniu 6 października 2015 r. S. Ż. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury. (wniosek k. 1 – 8 akt emerytalnych ZUS)

Decyzją z dnia 29 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.) przyznał prawo do emerytury S. Ż. od dnia 24.10.2015 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Wysokość emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej ustalono poprzez podzielenie zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz zwaloryzowanej kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie wnioskodawcy przez dalsze średnie trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 79306,51 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 357999,73 zł, średnie dalsze trwanie życia wnioskodawcy wyniosło 211,40 miesięcy. Wyliczona miesięczna kwota emerytury zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 cytowanej wyżej ustawy emerytalnej, wyniosła 2068,62 zł brutto: $((...),51 + (...),73) / 211,40 = 2068,62$ zł. Za okresy nieudokumentowane wysokościami dochodów, tj. od 30.08.1968 r. do 17.10.1969 r., od 08.11.1971 r. do 31.12.1877 r., od 11.09.1982 r. do 23.09.1984 r., przyjęto minimalne wynagrodzenia pracowników. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że brak jest uzasadnienia do uwzględnienia dokumentów w postaci przedłożonych do wniosku o świadczenie kart wynagrodzeń za lata 1982 – 1984 jako wynagrodzenia zastępczego. Przeciwno dopuszczeniu takiej możliwości przemawia fakt, że pracownicy archiwów nie są przygotowani do merytorycznej oceny, którego pracownika zarobki powinny być przyjęte jako wynagrodzenie zastępcze. Do tego uprawniony jest wyłącznie pracodawca. (decyzja k. 36 – 37 akt ZUS)

W toku postępowania sądowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w dniu 29.04.2016 r., dokonał hipotetycznego wyliczenia wysokości kapitału początkowego i emerytury S. Ż. przy przyjęciu za okres świadczenia pracy za granicą - wynagrodzeń wykazanych w kartach zarobkowych za lata 1982 – 1984 r. pracownika zatrudnionego w Fabryce (...) w K. na stanowisku mechanika samochodowego. Jako składniki wynagrodzenia uwzględniono: wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za pracę w szkodliwych warunkach, deputat węglowy, rekompensatę pracowniczą, zasiłek chorobowy. Natomiast nie przyjęto następujących składników wynagrodzenia: premii, dodatku za pracę nocną,

godzin nadliczbowych, wynagrodzenia za urlop, wynagrodzenia za przestój, gdyż składniki te są uzależnione od indywidualnej pracy danego pracownika. W niepełnych miesiącach wrześniu 1982 r. i wrześniu 1984 r. wynagrodzenie podzielono adekwatnie do przepracowanych dni na budowie eksportowej S. Z., nie przyjmując kwot rekompensat. Po hipotetycznym przeliczeniu kapitał początkowy na dzień 01.01.1999 r. wyniósł 112.065,80 zł i został uwzględniony do ustalenia nowej wysokości emerytury. Hipotetyczny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony został z lat 1978 - 1987 i wyniósł 67,47 %. Przeliczenie kapitału początkowego spowodowało wzrost wysokości świadczenia emerytalnego.

Wysokość emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej ustalono poprzez podzielenie zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz zwaloryzowanej kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie wnioskodawcy przez dalsze średnie trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 79.306,51 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 367.154,60 zł, średnie dalsze trwanie życia wnioskodawcy wyniosło 211,40 miesięcy. Wyliczona kwota emerytury na dzień przyznania wyniosła 2111,93 zł brutto miesięcznie. (karty wynagrodzeń pracownika zatrudnionego na stanowisku mechanika samochodowego z lat 1982 – 1984 załączone do akt sprawy, pismo ZUS z dnia 29.04.2016 r. k. 11, wyciągnięcie ZUS k. 44 - 59)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności dokumenty zawarte w aktach sprawy, w tym w części o dokumenty płacowe z Fabryki (...) w K. pracownika zatrudnionego na stanowisku mechanika samochodowego w latach 1982 – 1984, takie jak karty wynagrodzeń. Na podstawie tych dokumentów przyjęto składniki wynagrodzenia w postaci: wynagrodzenia zasadniczego, dodatku za pracę w szkodliwych warunkach, deputat węglowy, zasiłek chorobowy. Nadto uwzględniono też rekompensatę pracowniczą z wyjątkiem miesięcy: września 1982 r. i września 1984 r., gdy wnioskodawca nie przepracował pełnego miesiąca. Natomiast nie przyjęto następujących składników wynagrodzenia: dodatku za pracę nocną, godzin nadliczbowych, wynagrodzenia za urlop, wynagrodzenia za przestój, gdyż składniki te są uzależnione od indywidualnej pracy danego pracownika oraz premii, która ma charakter uznaniowy i zależy także od pracy danego pracownika oraz od oceny przełożonego.

Ponadto Sąd przyjął za wiarygodne hipotetyczne wyciągnięcie przez ZUS wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wysokości emerytury z dnia 29.04.2016 r., które jest zgodne z dokumentacją płacową pracownika zatrudnionego w tym samym charakterze co ubezpieczony, tj. mechanika samochodowego oraz odpowiada treści przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. Podkreślić przy tym należy, że sam wnioskodawca również ostatecznie wniósł o przeliczenie świadczenia emerytalnego na podstawie tego hipotetycznego wyciągnięcia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ZUS wobec braku innych dokumentów na potwierdzenie wysokości jego zarobków i nie kwestionował tego wyciągnięcia. Pełnomocnik ZUS także przyznał, że zastępcze wynagrodzenie mechanika wskazanego w sprawie może być uwzględnione bez składników uzależnionych od indywidualnej sytuacji danego pracownika.

Dodatkowo wskazać należy, że fakt, iż S. Ż. pracował jako mechanik samochodowy w Fabryce (...) w K. wynika nie tylko z samego oświadczenia ubezpieczonego, ale także ze świadectwa pracy z dnia 17.07.1992 r. wystawionego przez ten zakład pracy. W dokumencie tym wskazano, że w ostatnim okresie zatrudnienia pracował on jako mechanik samochodowy.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie S. Ż. zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 24 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015 r., poz. 748 t.j.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje

emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 przytoczonej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176 Ustawy.

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. (ust. 6)

Stosownie do art.25 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 cytowanej ustawy.

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach.

Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego.

Z treści § 22 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku poz. 237, nr 1412) jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1)legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. Jednakże judykatura stoi na stanowisku, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2006 roku, I UK 115/06)

Według zaś § 22 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (jednolity tekst: Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) jeżeli w okresie, z którego

wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo

2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Stosownie do treści art. 194 ustawy emerytalnej do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustaw i dekretu wymienionych w art. 195, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy.

Podstawę wymiaru emerytury pracownika skierowanego do pracy za granicą przed 1 stycznia 1991 r. stanowi wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (j.t. Dz. U. z 1989 r. Nr 63, poz.11 ze zm.), zachowujące moc i znajdujące dalej zastosowanie na podstawie art. 194 u.e.r.f.u.s.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.), określające zasady ustalania podstawy wymiaru świadczeń, gdy pracownik zatrudniony był za granicą, pozostaje w mocy na podstawie art. 194 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) jako niesprzeczne z przepisami tej ustawy. (vide wyrok SN z dnia 9 stycznia 2012 r., II UK 74/2011, opubl. LEX nr 1130386)

Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 6 k.c. to na odwołującym się spoczywał ciężar dowodowy w przedmiotowej sprawie, zatem to on powinien udowodnić okoliczności z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie jest zaś zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Wnioskodawca S. Ż. powinien był więc przedłożyć dowody na podstawie, których możliwym byłoby ustalenie wysokości otrzymywanego wynagrodzenia w spornym okresie. Za okres zatrudnienia za granicą na budowie eksportowej w Libii od 11.09.1982 r. do 23.09.1984 r. przedłożył on dokumenty w postaci: kart zarobkowych pracownika zatrudnionego w Fabryce (...) w K. na stanowisku mechanika samochodowego. Natomiast ze świadectwa pracy z dnia 17.07.1992 r. wynika, że wnioskodawca przed wyjazdem za granicę był zatrudniony na tym stanowisku.

Na podstawie tych dokumentów przyjęto składniki wynagrodzenia w postaci: wynagrodzenia zasadniczego, dodatku za pracę w szkodliwych warunkach, deputatu węglowego, zasiłku chorobowego. Nadto uwzględniono też rekompensatę pracowniczą z wyjątkiem miesięcy: września 1982 r. i września 1984 r., gdy wnioskodawca nie przepracował pełnego miesiąca. Natomiast nie przyjęto następujących składników wynagrodzenia: dodatku za pracę nocną, godzin nadliczbowych, wynagrodzenia za urlop, wynagrodzenia za przestój, gdyż składniki te są uzależnione od indywidualnej pracy danego pracownika oraz premii, która ma charakter uznaniowy i zależy także od pracy danego pracownika oraz od oceny przełożonego a wnioskodawca ostatecznie nie dochodził uwzględnienia tych składników wynagrodzenia przy ustaleniu wysokości jego emerytury.

W obliczu tak poczynionych ustaleń organ emerytalno – rentowy w hipotetycznym wyliczeniu z dnia 29 kwietnia 2016 r. obliczył wskaźnik kapitału początkowego za lata 1978 – 1987, który wyniósł 67,47 % i okazał się korzystniejszy, niż ustalony w poprzedniej decyzji. Z uwagi na powyższe wyliczenie emerytury na podstawie art. 26 Ustawy, z uwzględnieniem wyliczonego w ten sposób kapitału początkowego okazało się najkorzystniejsze i spowodowało wzrost kwoty emerytury do 2111,93 zł brutto miesięcznie i kapitału początkowego do 112.065,80 zł, co czyni złożone odwołanie zasadnym.

Sąd Okręgowy w Łodzi uznał powyższe wyliczenie za prawidłowe i zobowiązał ZUS I Oddział w Ł. do przeliczenia emerytury S. Ż. w oparciu o treść art. 26 ustawy emerytalnej, zgodnie z tym wyliczeniem, którego wnioskodawca nie kwestionował w toku procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. i orzekł jak w sentencji wyroku uznając odwołanie wnioskodawcy za zasadne.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta emerytalne.